ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Νικηφόρου Γρηγορᾶ:
Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας
Λόγος Κεφ. Α'. (C')
Migne P. G. τ. 148
σ. 309.

Ἐπεὶ γὰρ ἱωσὴφ ὑστερήσαμεν, ἐν βραχεῖ τὸν Παλαιολογικὸν θρόνον
ἀπολιπὼν μικρὸν ὕστερον καὶ τὸν βίον μετέρχομαι, οὐδὲν αἰσιον
ἴδοιμι οὐδὲ πόρρω διαίτης ἀμαρτήσεται, ἀλλ' ποιήσεται
ἐν αὐτῷ συγχύσεις μέγιστας χρόνῳ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων.

Καὶ ἦν μεταξὺ ἀνὴρ ἐν δόξῃ ἐπίσημος τῷ Βασιλικῷ συγκλειδεμένος
πλάνῃ Γεώργιος ὁ ἐν Κύπρῳ, ὃς τὸν ἐν λαῖς γραφαῖς ὠγκωμένων
Ἑλλάδος ἔνθεον ἢ τῶν Ἀθηναίων φύσιν ἐκείνην, πάλαι πολλοῖς
χρόνοις λήθης ἠρεμοῦντα βυθοῖς, φύσεως δεξιότητι ἢ φιλοσοφίᾳ τινὶ λίαν
περιφανῆ ἤγαγε ἢ οἷόν τινα ἐξαγίσατο ἀναβίωσιν. Τούτου ἐκείνου δὴ
τῆς προειρημένης τοῦ Παλαιολογικοῦ ἀναγραφῆς θέσει ὁ Βασιλεὺς ἄρτι
τὸ μοναχικὸν ἀλλαξάμενος σχῆμα.

Πλὴν οὐχ ὑπὸ οὐδενὸς ἄπαντες ἐβούλοντο τὴν χειροτονίαν αὐτὸν ὑλάττειν
ὁπόσοι τῷ τοῦ δόγματος καινοτομίᾳ κεκοινωνήκασιν, ἀλλ' ὁ ἀνοσιουργὸς
ἐκεῖνος συνεπέφρικεν· ὑπὸ μισοδεινίας ἐκινήθη βεβαίως τὰ τῶν σπουδῶν.

Προσβαλὼν ἐκινήθη μὲν οὖν παρὰ τοῦ Βασιλέως μετὰ τῶν ἱερῶν ἢ βαρυφείας
τῶν ἀφιδρύσεων τῶν Ποιμένων Ῥάβδον ἐπὶ τὸ Βασιλικὸν βῆμα ἐν παρὰ
τοῦτο Βασιλέως ἐκείνῳ χειρὸς κατὰ τὸ πάλαι κρατοῦσαν ἔθος. Καὶ ἐν δὲ
κρείττω ἢ διοικεῖν ἔστιν ἃ τῶν Παλαιολογικῶν δικαίων, ὅσα οὐχὶ κρείττονα
ἐδόκει.

Βραχὺ μεταξὺ, ἢ ἴσως τὸν ὑπὲρ καὶ τὸ αὐτόματον ἢ πάλαι προσοίᾳ θεῖ
πρέσβυν ἐξ Αἰτωλίας ὁλκὸν παρὰ τοῦ ἐκεῖσε κρατοῦντος Νικηφόρου τοῦ
Δεσπότου τῶν Κορινθιόπολιν ἀφικνεῖται ὁ Μοζύλων Ἐπίσκοπος (Sic infra
Ἀτὸ Κοζύλων, Παχυμέρης β. 21. κ. 14 habet). Καὶ ἐπὶ αὐτῷ ἐν Μακεδονίαν ὁ Δεβρῶν
Ἐπίσκοπος, ἢ πρέσβυν αὐτὸν ἀφικόμενον ἐθεώρει, ἀλλ' ἐλίγον ἔτι καὶ χρόνῳ
Τούτων ἀμφοτέρων ἀποκλεισθέντων διαμφισβήτησιν τῶν γνώσεων τοῦτο ἄλλον
ἐπιμελείας, ὁπόσοι τῷ καινοτομίᾳ τοῦ δόγματος ἐκείνου ἐπόθησαν, προσ-
κρίθη ὁ Κοζύλων Ἐπίσκοπος τοῦ Δεβρῶ. Ὁ μὲν γὰρ ὁ Κοζύλων ὑπὸ τὴν
τῶν Ναυπάκτων ἐτίθεν Μητρόπολιν, ὁ δὲ Ναυπάκτων ὑπὸ τὸν τῶν Κορινθιοπό-
λεων θρόνον (Aetoliae Metropolis, cui 13 Episcopatus subditi legunturin Notitia Thronorum, Mozylensis vel Cozylensis nulla facta mentione).
Ὁ δὲ γε Δεβρῶ ὑπὸ τὸν θρόνον ἐτίθεν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Καὶ ἐν διάλογῳ
γε οἰκείῳ τῷ παρόντι χρεία διανοεῖσθαι πάλαι ὁ Κοζύλων ἢ ὁ Δεβρῶ.
Ταῦτ' ἄρα ἢ παρὰ τοῦ, ὃν ὕστερον προβεβλήθη τῷ Βασιλεῖ Παλαιολόγῳ Γρηγο-
ρίου (Τοῦτο γὰρ ὦν ἐκείνῳ ἢ τὸν Γεώργιον μοναχικὸν ὄνομα Παχυμέρης β. 21. κ. 22) τῶν

(ἀποδοθεῖ)

ἐν Κύπρῳ προβαινόντων τοῖς Κοζύλων χειροτονεῖ Γερμανὸν τινα μοναχὸν εἰς τὴν τῶν Θεσσαλονικέων Ἡρακλείας Μητρόπολιν.

Ταύτῃ γὰρ κατὰ τὰ πάλαι ἐφέστασαν προκόμια χειροτονεῖν τὸν Κωνσταντινουπόλεως, ὅτε καὶ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ τὸ Βυζάντιον εἰς τὴν βασιλεύουσαν μετονομάσαντος Ῥώμην, καὶ κατεσκεύασεν ἐθελήσαντος τῶν πάλαι βασιλέων προκόμια, ἀλλ' ἐπιτρέψαντος μᾶλλον αὐτοῖς μικρὸν χρόνον καὶ τοσοῦτον θεῖναι ἕως ἂν τὸ αὐτοκράτορος, ὁπόσον οὐκ ἀλλὰ τοῦ πλείστου ἐδεῖτο καὶ πόνου ἐνεῖναι αὐτῷ παρεμένοντος. Βυζάντιον ἔστι τῇ, καὶ τὰ ἄλλα μὲν ἄμυναν κατασκευάζειν αὐτῶν καὶ τὴν καθηκόντων τὸ τελεῦν τοῖς δὲ τοῦτο θεῖναι Θεσσαλονικεῦσιν ὅτε καὶ πόλει χρῆσθαι αὐτῷ ἐχαρίσατο.

Εἴτε οὖν διὰ ταῦτα τῶν αὐτῶν ἐπρεσβεύων τὸ τοιοῦτον προκόμιον, εἴτε οὐκ οἶδ' ὅπως, πέπεμπται δ' οὖν ὅμως ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον τοῦτο μὲ, ὡς ἔφασαν.

Καὶ ὡς διάνοιαν καὶ ἐρεῖν (16) ἐξαπατῶν προβιβάσαι ὁ μὲν τὸν Ἡρακλείας Γρηγόριον τὸν ἐν Κύπρῳ, ἔτι καὶ Παφιάχου μητροπολιτεύοντα, σύνδυο τοῦ χρυσάφου ἀπολιπεῖν ἐπιστόλοις τοῖς Ἐπιστάταις, τῷ Κοζύλων καὶ τῷ Δεβρῶν.

(16) Πάχυμερης l. 2. c. 14, de Cozylensi Episcopo, a quo Georgius Cyprius primis ordinibus Ecclesiasticis initiatus fuit: Ἐπεὶ τὰ ἄνδρα τελεῖν, μοναχὸν μὲν ἐν Λαύρᾳ ἀποδείκνυσι, διάκονον δ' ἐξαπατῶν χειροτονεῖ. Τὰ δ' αὐτῷ ἄφιγμαι καὶ Παφιάχου ὁ Βασιλεὺς ἐπιστολὰς προβάλλει.

Ubi has ordinationes, haud factas a Germano Heracleensi Episcopo exserte ait, sed a Cozylensi, a quo idem Germanus tum monachus, ac ejusdem Acacii vii pii discipulus, una cum ipso Georgio Cypro in Patriarchatum ab Imperatore electo, in Metropolitam Heracleensem in aede Irenes inauguratus est: a quo quidem Germano de incepsin Sophiana, juxta morem, solitis adhibitis ritibus ac precibus consecratus est Georgius. Ducang